

Olivia Hanks

Translated

"The more languages you speak, the more people you are."

– Eastern European proverb

It's true. You start as an actor,
rolling 'r's and memorising lines
that slowly shoulder their meaning.
At first, you do not wholly inhabit
these words on the page, you and they remain
impermeable.

The day you made yourself
understood at the station, a return
ticket to the next town, a shadow stepped out
of you like a double. No going back now.
Your teacher spoke of a skeleton,
the grammar that keeps your phrases standing straight.
Day by day and tense by tense you felt
your hips, spine, rib cage shift alignment,
reworking your body's rigid syntax
into a strange new frame.

The drug was potent and you drank it down,
greedy for news bulletins that slid into focus,
exchanges in the street with strangers,
each new word devoured to feed your growing bones.
You grew fat on the unaccustomed language of cuisine,
Sang along to songs in detested styles,
tasted the spice in old habits with this new tongue.

Conjunctions pumped through your veins,
your cells conjugated as you slept.
Nobody knew you here, the new you was you;
flirtatious, confrontational,
finding phrases you'd never have dared at home,
you redrafted yourself, liberated.

The night you passed, briefly, for a native,
the job seemed complete;
you surprised yourself in the mirror,
the smile strange, the clothes not your own.
The shadow was behind you, speaking in your mother tongue,
distant like a tape recording of a child.
It said, "Who are you?" and the words seared through you,
pierced to your lungs where your old self
struggled for breath and found

no words to reply.

Vertaald

"Hoe meer talen je spreekt, hoe meer mens je bent."
- Oost-Europees spreekwoord

Het is waar. Je begint als een acteur,
je rolt de 'r' en leert een tekst
die traag zijn betekenis onthult.
Je bent niet meteen eigenaar van
de woorden op het blad, zij en jij blijven
ondoordringbaar.

De dag dat je jezelf verstaanbaar
maakte aan het station, een retour-
ticket naar de volgende stad, stapte een
schaduw als een dubbelganger uit je weg.
Geen weg terug nu.
Je leraar sprak over een skelet,
de spraakkunst die je zinnen overeind houdt.
Dag na dag en zin na zin voelde je
hoe heupen, ruggengraat, ribbenkast zich schikten,
de zinsbouw van je lichaam herwerkt
tot een vreemd, nieuw gestel.

Je dronk de sterke medicijn tot op de bodem,
gretig naar steeds klaardere nieuwsberichten,
straatgesprekken met vreemden,
ieder nieuw woord verslonden als voeding van je groeiend gebeente.
Je at je vet aan de ongewone keukentaal,
zong afschuwelijke liedjes mee,
proefde het kruidige van oude gebruiken in deze nieuwe taal.

Samenvoegsels pompten door je aders,
je cellen maakten vervoegingen in je slaap.
Niemand kende je hier, de nieuwe jij was jij;
flirtend, confronterend,
op zoek naar zinnen die je thuis nooit zou wagen,
je hertekende jezelf, bevrijd.

Op een nacht ging je kort door voor inboorling,
de taak leek volbracht;
je verraste jezelf in de spiegel,
de vreemde glimlach, de kledij van een vreemde.
De schaduw stond achter je, sprak in je moedertaal,
afstandelijk als de bandopname van een kind.
Hij zij, "Wie ben je", en de woorden scheurden
door je heen, doorpriemden je longen waarin je oude zelf
naar adem snakte en tot antwoord

geen woorden vond.

(vertaling: René Hooyberghs).